

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul I 2018

Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache

Cuprins

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Pedepsa complementară. Condiții de aplicare
- Infracțiunea de evaziune fiscală. Aplicarea deciziei nr. 25 din 03.10.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Lege penală mai favorabilă.
- Retragera plângerii penale. Deces al unei persoane vătămate.
- Mărturie mincinoasă.
- Asistență juridică obligatorie. Nulitate absolută. Rejudecare.
- Pedepsa nelegală. Greșita aplicare a prevederilor art.39 alin. lit.b C.p.
- Aplicarea Deciziei nr. 368 din data de 30 mai 2017 a Curții Constituționale în cazul hotărârilor penale definitive

Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

- Plângere împotriva deciziei prin care a fost respinsă solicitarea să privind reînnoirea licenței de funcționare acordată pentru desfășurarea activității în domeniul sistemelor de alarmare. Retragera licenței de funcționare. Legalitate. Lipsa îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.88 lit. a-h din HG nr.301/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor.

Decizii Relevante

Trimestrul I 2018

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

[1] Pedeapsa complementară. Condiții de aplicare

Index tematic: *Cod penal*

Legislație relevantă : *art.67 alin.1 sau 2 cod penal*

Rezumatul problemei de drept:

Pedeapsa complementară constând în interdicția de a conduce anumite categorii de vehicule, stabilite de instanță și prevăzută de art.66 alin.1 lit.j cod penal nu se poate aplica decât în cazul soluției de condamnare, pe lângă pedeapsa principală conform art.67 alin.1 sau 2 cod penal, iar nu și în cazul amânării aplicării pedepsei care nu constituie o soluție de condamnare în sensul art.90 cod penal.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr.195 din 21 februarie 2018*

Prin sentința penală nr.86 din 23 octombrie 2017 pronunțată de judecătoria, în baza art.336 alin.1 cod penal, rap.la art.396 alin.1 și alin.10 cod proc. penală, a fost stabilită în sarcina inculpatului B. C.-V. pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea, la data de 2 martie 2017, a infracțiunii de conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sub influența alcoolului.

În baza prevederilor art.396 alin. 4 cod proc. penală, în ref. la art.83 alin.1 cod penal, a fost amânată aplicarea pedepsei pe perioada unui termen de supraveghere de 2 ani, stabilit conform prevederilor art.84 alin.1, calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Pe durata termenului de supraveghere inculpatul a fost obligat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere, conform prevederilor art.84 alin.2 și art.85 alin.1 cod penal: să se prezinte la Serviciul de Probațiune B., la datele fixate de acesta; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.85 alin.2 au fost impuse inculpatului, pe aceeași durată obligațiile de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, pentru o perioadă de 60 de zile, la Primăria comunei S. sau la Spitalul de Boli Cronice S., afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă și de a nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.

În baza prevederilor art.404 alin.3 cod proc. penală, și ale art.83 alin.4 cod penal, cu aplicarea prevederilor art.88 și 89 cod penal, a fost atrasă atenția inculpatului asupra conduitei sale viitoare și asupra consecințelor la care se expune dacă va mai săvârși infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere, respectiv: revocarea amânării executării pedepsei și aplicarea și executarea pedepsei, dacă: pe parcursul termenului de supraveghere, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau săvârșește o nouă infracțiune cu intenție sau intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen.

Pentru a pronunța această sentință, judecătoria a reținut că prin rechizitoriul emis în dosarul nr.131/P/2017 a fost trimis în judecată inculpatul B.C.-V. pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sub influența alcoolului, faptă prevăzută și pedepsită de art.336 al.1 Cod penal și constând în aceea că în ziua de 2.03.2017 a condus autoturismul pe un drum sătesc din comuna S., a fost oprit în trafic de un echipaj de poliție și, întrucât emana halenă alcoolică, a fost testat cu aparatul Drager constatându-se o alcoolemie de 0,49 mg/l alcool pur în aerul expirat, după care i-au fost recoltate mostre biologice de sânge la Spitalul de Urgență B., având, la prima probă de la ora 00,00, o alcoolemie de 1,20 gr/l alcool pur în sânge, iar la proba a doua de la ora 01,00, o alcoolemie de 1,05 gr/l alcool pur în sânge.

Prezent în fața primei instanțe inculpatul a declarat că recunoaște săvârșirea infracțiunii la care se referă învinuirea, solicitând ca judecata să se facă potrivit procedurii prevăzute de art.375 rap. la art.374 alin.4 și la art.396 alin.10 cod proc. penală.

În aceste circumstanțe, prima instanță a stabilit că fapta, recunoscută integral și necondiționat de inculpat întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sub influența alcoolului, prevăzută și pedepsită de art.336 al.1 Cod penal.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prev. de art.74 cod penal și în raport de valoarea alcoolemiei, de distanța parcursă și de împrejurarea că inculpatul nu este cunoscut cu antecedente penale a apreciat că o pedeapsă situată la limita minimă prevăzută de lege, redusă în condițiile art.396 alin.10 cod proc.penală, este îndestulătoare pentru atingerea scopului și îndeplinirea funcțiilor de constrângere, de reeducare și de exemplaritate ale oricărei sancțiuni de drept penal, fără aplicarea ei imediată dar cu supravegherea conduitei pentru o perioadă determinată, în condițiile art.83 cod penal.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă judecătoria cu motivarea că instanța de fond a omis să-i aplice inculpatului pedeapsa complementară contând în obligația de a nu conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță în condițiile în care a mai fost sancționat contravențional pentru încălcarea regulilor de circulație așa cum rezultă din fișa de cazier auto

În ședința dezbaterilor de astăzi, procurorul de ședință a completat motivele apelului inițial susținând în principal că pedeapsa a fost greșit individualizată și se impune înlocuirea soluției de

amânare a aplicării pedepsei cu cea a condamnării la o pedeapsă a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere în condițiile art.91 și urm. cod penal, iar în subsidiar a menținut critica formulată în scris.

Curtea, verificând sentința apelată în raport de criticile apelantului-parchet, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care au incidență în cauză precum și sub toate aspectele de fapt și de drept astfel cum impune art.417 alin.2 cod pr.pen., a constatat că nu este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

În mod corect pe baza probelor administrate numai în cursul urmăririi penale fiindcă inculpatul și-a recunoscut fapta, probe constând în: procesul-verbal de constatare a infracțiunii buletinul de analiză toxicologică a alcoolemiei nr.120/8.03.2017 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală B; cererea de analiză, procesul-verbal de recoltare probe biologice și examenul clinic; precum și declarația inculpatului inclusiv cea dată în fața primei instanțe cu prilejul dezbaterilor s-a stabilit că în fapt în noaptea de 2 martie 2017, în jurul orei 23.50, inculpatul B. C.-V. a fost depistat la controlul agenților de poliție conducând pe un drum sătesc din satul S., autoturismul marca Dacia 1310 cu numărul de înmatriculare și pentru că mirosea a alcool a fost dus la Spitalul Județean de Urgență B. - unitatea de primiri urgențe unde i-au fost recoltate două mostre de sânge pe baza cărora, conform buletinului de analiză toxicologică a alcoolemiei nr.120/8.03.2017 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală B. a rezultat că inculpatul avea la momentul prelevării probelor, respectiv la ora 00.00, o alcoolemie de 1,20 gr.‰, iar o oră mai târziu, o alcoolemie de 1,05 gr.‰, faptă care, în drept întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzute de art. 336 alin. 1 C. penal.

În opinia Curții, în privința stabilirii situației de fapt cât și a fundamentului juridic al răspunderii penale, instanța de fond a făcut o corectă aplicare a legii iar la individualizarea pedepsei, s-a ținut seama în concret de circumstanțele în care infracțiunea a fost comisă și datele ce caracterizează persoana infractorului, stabilindu-se în sarcina acestuia o pedeapsă care răspunde exigențelor de represiune, prevenție și reeducare ale oricărei sancțiuni de drept penal astfel încât soluția primei instanțe nu se impune a fi reformată în sensul pronunțării condamnării la o pedeapsă a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere în conformitate cu art.91 și urm. cod penal.

Astfel, gradul de îmbibație alcoolică, care constituie un element important în procesul de individualizare a pedepsei în cazul comiterii infracțiunii prev. de art.336 alin.1 cod penal, a fost valorificat în procesul alegerii și adaptării pedepsei, astfel că de această circumstanță faptică s-a ținut cont la pronunțarea sentinței prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, cerințele art. 83 cod penal atât cele pozitive cât și cele negative fiind în totalitate respectate, așa încât între fapta penală efectiv comisă și sancțiunea concret aplicată să existe un just echilibru pentru ca aceasta din urmă să îndeplinească cerințele de a fi necesară dar în același timp suficientă pentru reeducarea infractorului și prevenirea pe viitor a săvârșirii altor infracțiuni ce pot atrage răspunderea lui penală.

În egală măsură, este de netăgăduit că atitudinea sinceră a inculpatului în sensul recunoașterii faptei comise înaintea începerii cercetării judecătorești, exprimă nu doar exercitarea dreptului său de a uza de procedura simplificată de judecată pentru a beneficia de reducerea legală a limitelor pedepsei ci și conduita sa procesuală corectă câtă vreme fiind depistat în trafic sub influența băuturilor alcoolice consumate dar fără a fi produs vreun eveniment rutier, a declarat oral agentului de poliție M.A. cantitatea de alcool consumată la domiciliu, distanța parcursă de circa 200 m., de la propria locuință la Stația Peco „I” din satul S. pentru a-și cumpăra țigări aspecte ce relevă gravitatea redusă a faptei și pericolozitatea scăzută a infractorului care a cooperat încă de la început cu organul de anchetă penală, nu a contestat valoarea alcoolemiei, nu este cunoscut cu antecedente penale și are vârsta de 57 ani.

De aceea, în circumstanțele date, Curtea a considerat că solicitarea reformării soluției de condamnare în sensul aplicării art.91 și urm. Cod penal, nu este justificată la fel ca și cererea de suplimentare a obligațiilor impuse inculpatului cu interdicția de a conduce anumite vehicule stabilite de instanță, prevăzută de art.85 alin.2 lit.g cod penal câtă vreme pe de o parte, această măsură nu face parte dintre cele cărora legiuitorul le-a conferit caracter obligatoriu (conform alin.1 al art.85 cod penal) iar pe de alta, pedeapsa complementară constând în interdicția de a conduce anumite categorii de vehicule, stabilite de instanță prev. de art.66 alin.1 lit.j cod penal(critică explicită prin apelul scris declarat de parchet) nu se poate aplica decât în cazul soluției de condamnare, pe lângă pedeapsa principală conform art.67 alin.1 sau 2 cod penal, iar nu și în cazul amânării aplicării pedepsei care nu constituie o soluție de condamnare conform art.90 cod penal.

Pentru aceste considerente în baza art.421 pct.1 lit.b cod pr.pen., Curtea a respins ca fiind nefondat apelul completat declarat de parchet.

*Autorul sintezei,
Judecător Simona Petruța Buzoianu*

[2] Infracțiunea de evaziune fiscală. Aplicarea deciziei nr. 25 din 03.10.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Lege penală mai favorabilă.

Index tematic: *Evaziune fiscală*

Legislație relevantă :

- Legea nr. 241/2005- art.9 alin. 1 lit. b și c
- Cod penal din 1969 - art.41 alin.2, art. 37 lit. b

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit Deciziei nr. 25 din 03.10.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, acțiunile și inacțiunile enumerate în art. 9 alin.1 lit.b și c din legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin.1 lit. b și c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 101 din 02.02.2018*

Prin **sentința penală nr. 69 pronunțată la data de 16.02.2016 de către T.P.**, s-au dispus următoarele:

În baza art.386 C.p.p. s-a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunile prev. de art. 9 alin. 1 lit. b și c din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, în infracțiunile prev. de art. 9 alin. 1 lit. b și c și alin. 2 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, cu privire la inculpatul C.C., administrator la S.C. C.T. S.R.L.

În baza art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la art. 16 lit. a C.p.p. s-a dispus achitarea inculpatului C.C., sub aspectul comiterii infracțiunilor prev. și ped. de art.9 alin. 1 lit. b și c din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, art.33 lit. a Cod penal și art.37 lit. b Cod penal.

De asemenea, s-a respins cererea prin care au fost solicitate despăgubiri civile în cuantum de 3.753.488 lei de către Statul Român prin DGFPP, prin reprezentanții legali.

Pentru a pronunța soluția respectivă s-a reținut în esență faptul că SC C.T. SRL, în perioada de referință nu s-a sustras de la îndeplinirea obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat, prin neînregistrarea veniturilor obținute din comerțul cu produse petroliere sau prin înregistrarea unor cheltuieli ce nu au la bază operațiuni reale.

Având în vedere aceste concluzii ce vin în contradicție cu rapoartele de control fiscal dar și cu primul raport de expertiză, în baza dis part. 179 C.p.p., la data de 15.12.2015 s-a procedat la audierea expertului, declarația fiind consemnată la fila 220 dosar fond.

Astfel, expertul a declarat că în urma reanalizării actelor dosarului dar și a altor documente ce i-au fost puse la dispoziție de inculpat a concluzionat că acesta, în calitate de reprezentant al S.C. C.T. SRL, nu s-a sustras de la îndeplinirea obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat, prin neînregistrarea veniturilor obținute din comerțul cu produse petroliere, precum și înregistrarea unor cheltuieli ce nu au la bază operațiuni reale. Expertul a explicat această situație prin faptul că „, la urmărirea penală eu nu am avut aceste date,... că a identificat tot lanțul contabil în sensul că factura de achiziție corespunde cu fișa de recepție cu fișa de magazie a produsului, cu ieșirea prin factura emisă către client. Facturile au fost înregistrate în jurnalele de cumpărare și vânzare, sumele înregistrate în decontul TVA și achitate către bugetul consolidat.”

Raportul ANAF și-a întemeiat susținerile și pe faptul că firmele furnizoare nu au fost găsite efectiv la sediul declarat.

În opinia sa este posibil să îți faci un sediu pentru înregistrarea firmei, dar actele contabile să fie ori la firmă ori la alt sediu. Crede că puteau fi identificați și în mod real dacă se apela la semnătura electronică și i-ar fi ajutat să identifice firmele respective.

În aceste condiții, față de concluziile expertizei contabile Tribunalul Prahova a apreciat că nu poate reține nici o culpă inculpatului C.C. de natura celor menționate în actul de sesizare al instanței, întrucât fapta nu există în materialitatea ei.

Concluziile raportului de expertiză nu pot fi înlăturate întrucât întregul material probatoriu administrat în cauză, respectiv declarațiile martorilor propuși de organul de urmărire penală, obiecțiunile la raportul de expertiză formulate de inculpat în faza de urmărire penală în sensul că sumele reținute „sunt deductibile, expertul trebuind să reexamineze documentele contabile”, obiecțiuni respinse, se coroborează între ele.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apeluri **Parchetul de pe lângă T.P. și ANAF - AJFPP** criticând-pe pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, procurorul a învederat în esență faptul că instanța de fond a pus accentul, în ceea ce privește soluția pronunțată, doar pe analiza formală a documentelor emise de către partenerii SC C.T. SRL, formulând numai aprecieri de natură fiscală, fără a face aprecieri concrete cu privire la încadrarea respectivelor tranzacții ca fiind sau nu reale.

S-a apreciat că instanța de fond în mod greșit a dispus achitarea inculpatului, care se face vinovat de săvârșirea infracțiunii pentru care este cercetat s-a solicitat admiterea apelului în temeiul disp. art. 421 pct.2 lit. a) Cod procedură penală, desființarea sentinței penale atacate în totalitate și pronunțarea unei hotărâri având în vedere motivele invocate.

La rândul său ANAF- AJFPP a învederat în motivele de apel faptul că organele de control au verificat contracte de vânzare-cumpărare de combustibil, facturi și ordine de plată pentru facturile prezentate și extrase de cont care nu motivau proveniența mărfurilor justificate.

În raport de situația de fapt, după începerea urmăririi penale în cauză, la data de 20.09.2013 a fost dispusă efectuarea unei expertize judiciare contabile fiscale, având obiectivele stabilite de organele judiciare.

Față de obiectivele stabilite, expertul contabil, în conformitate cu materialul documentar verificat a stabilit că inculpatul C.C. nu a respectat prevederile legislației fiscale și cu toate că anumite puncte au fost contestate de către inculpatul de mai sus, acesta nu a contestat faptul că ar fi cauzat un prejudiciu bugetului consolidat al statului, prin acte materiale infracționiste reținute, ci a apreciat că anumite sume reținute de către expert ca fiind parte integrantă a prejudiciului sunt deductibile.

Drept urmare s-a solicitat desființarea în parte a sentinței atacate și obligarea inculpatului C.C. la plata sumei de 3.753.488 lei despăgubiri civile, reprezentând obligații fiscale către bugetul general al statului la care se vor adăuga obligațiile fiscale accesorii, potrivit art.119 din Codul de Procedură Fiscală, calculate de la data creării bazei impozabile și până la plata efectivă a debitului datorat.

Cu ocazia soluționării apelurilor declarate instanța de control judiciar a procedat la readministrarea declarațiilor pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare (T.F., M.I., R.I., G.M., M.G., P.C., G.M.T., D.C.) și a dispus efectuarea unei noi expertize contabile judiciare.

Prin **Decizia penală nr. 101/02.02.2018 a Secției penale din cadrul Curții de Apel Ploiești** s-au admis apelurile declarate de către Parchetul de pe lângă T.P. și ANAF – AJFPP, împotriva *sentinței penale nr. 69 din data de 16 februarie 2016 pronunțată de T.P.*, privind pe inculpatul C.C.

A fost desființată sentința atacată și rejudecându-se cauza:

În baza art.386 C.p.p. s-a dispus schimbarea încadrării juridice din două infracțiuni de evaziune fiscală, prev. de art.9 alin.1 lit. b) din Legea 241/2005, cu aplic art.41 alin.2 Cod penal anterior și art. 37 lit. b) Cod penal anterior, precum și art.9 alin.1 lit. c) din Legea 241/2005, cu aplic art.41 alin.2 Cod penal anterior și art. 37 lit. b) Cod penal anterior, ambele cu aplic. art.33 lit. a) Cod penal anterior și pentru care a fost trimis în judecată inculpatul C.C., într-o singură infracțiune de evaziune fiscală, prev. de art.9 alin.1 lit.b) și c) și alin.2 din Legea 241/2005, cu aplic art.41 alin.2 și art.37 lit.b) Cod penal anterior și art.5 Cod penal anterior, text de lege în baza căruia inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a și lit.b și c Cod penal anterior (fapte din perioada ianuarie 2009-septembrie 2011).

S-au aplicat disp. art.71 rap. la art. 64 lit. a teza a II-a și lit.b) și c) C.p. anterior.

A fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de către ANAF – AJFPP și drept urmare l-a obligat pe inculpat, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC C.T. SRL, la plata sumei de 1.848.468 lei, la care s-au adăugat penalizări și majorări de întârziere calculate conform Codului de procedură fiscală, de la data creării bazei impozabile și până la plata efectivă a debitului datorat, către ANAF – AJFPP.

În considerentele deciziei respective s-au reținut în esență **strict** referitor la problemele de drept supuse analizei noastre faptul că în ceea ce privește **încadrarea juridică** a faptei pentru care inculpatul C.C. a fost trimis în judecată, Curtea a constatat că aceasta se circumscrie disp.art.9 alin.1 lit. b) și c) și alin.2 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal anterior și art.37 lit. b) Cod penal anterior, cu aplicarea art.5 Cod penal.

Pentru a considera în felul mai sus arătat, Curtea a reținut următoarele:

1. Activitatea infracțională a inculpatului C.C. constă în aceea că în baza aceleiași rezoluții infracționale și la diferite intervale de timp, în perioada ianuarie 2009 – septembrie 2011, în calitate de administrator și director al SC C.T. SRL, s-a sustras la îndeplinirea obligațiilor fiscale datorate bugetului consolidat al statului prin neînregistrarea veniturilor realizate din comerțul cu produse petroliere (păcură), precum și înregistrarea în contabilitate a unor cheltuieli ce nu au la bază operațiuni reale.

2. Prejudiciul cauzat bugetelor de stat este în quantum total de 1.848.468 lei la care se adaugă penalități și majorări de întârziere conform legislației în vigoare, Codul fiscal și de procedură fiscală de la data creării bazei impozabile și până la plata efectivă a debitului datorat.

Suma anterior prezentată rezultă din raportul de expertiză contabilă întocmită de către expert Ioan Mădălin Alin înlăturându-se din quantumul total expus în acest act sumele de 506 lei, reprezentând accize; 3456 lei reprezentând impozit pe profit și 5184 lei reprezentând TVA - toate aferente lunilor septembrie – decembrie 2008, perioadă care nu a fost reținută în actul de sesizare și pentru care inculpatul C.C. nu a fost trimis în judecată.

3. Prin decizia nr.25 din data de 3.10.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I penală în dosarul nr.27.155/3/2013* (3.289/2014), stabilindu-se că acțiunile și inacțiunile enunțate în art.9 alin.1 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin.1 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

4. În aplicarea art.5 Cod penal și Deciziei Curții Constituționale nr.265/2014, Curtea a constatat că legea penală mai favorabilă pentru inculpatul C.C. este vechiul Cod penal, sub imperiul căruia, de altfel, s-a și săvârșit infracțiunea continuată, perioadă în care Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunilor fiscale **conținea dispoziții mai favorabile inculpatului.**

Într-adevăr, se observă că, în prezent, alin.2 al art.9 din Legea 241/2005 prevede că dacă prin faptele prevăzute la alin.1 s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, dar mai mic de 500.000 euro, în echivalentul monedei noastre - cazul nostru 400.000 euro – limita minimă a pedepsei prevăzută de lege și limita maximă a acesteia **se majorează cu 5 ani.**

Aceasta spre deosebire de momentul epuizării infracțiunii continuate – septembrie 2011 - când alin.2 al art.9 din Legea 241/2005 stipula că dacă prin faptele prevăzute la alin.1 s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, dar mai mic de 500.000 euro, în echivalentul monedei noastre - cazul nostru 400.000 euro – limita minimă a pedepsei prevăzută de lege și limita maximă a acesteia **se majorează cu 2 ani.** Semnalăm, bineînțeles, împrejurarea că atât forma veche a Legii nr.241/2005, cât și actuala formă prevăd în alin.1 al art.9 o sancționare identică a infracțiunii de evaziune fiscală, cu o pedeapsă de la 2 ani la 8 ani închisoare și interzicerea unor drepturi.

Prin urmare, limitele de pedeapsă, mult inferioare la momentul săvârșirii infracțiunii continuate reprezintă elementul decisiv față de care Curtea a apreciat că legea penală mai favorabilă este Codul penal anterior coroborat cu legea specială așa cum arăta aceasta la data săvârșirii infracțiunii.

Autorul sintezei,
Judecător Mihai Viorel Tudoran

[3] Retragera plângerii penale. Deces al unei persoane vătămate.

Index tematic: *Cod penal*

Legislație relevantă : *Cod penal – art. 158, art. 193 alin.1*

Rezumatul problemei de drept:

Retragerii plângerii prealabile reprezintă un act de voință strict personal al persoanei vătămate și care nu se transmite pe cale succesorală moștenitorilor, oricare și oricâți ar fi aceștia.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr. 142 din 14.02.2018

Prin **sentința penală nr. 956 din data de 02 noiembrie 2017 pronunțată de J.B.**, în baza disp. art. 16 alin.1 lit. g C. pr pen rap. la disp.158 alin.1 C. pen si art 193 alin. 3 alin. 2 C. pen. s-a încetat procesul penal față de inculpatul C.N.V. pornit la plângerea prealabila a persoanei vatamane pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violente prev. de disp. art. 193 alin.1 C. pen. ca urmare a retragerii plângerii prealabile de către persoana vătămată I.S..

În baza disp. art. 193 alin. 2 C.pen cu aplicarea art. 41 alin1. C. pen si art 396 alin. 10 C. pr. pen. a fost condamnat inculpatul C.N.V. la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violente.

S-a aplicat pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. a), b), Cod penal de interzicere a exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 1 an după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale aplicata inculpatului.

S-a aplicat pedeapsa accesorie prevăzuta de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), Cod penal de interzicere a exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza disp. art 43 alin.1 C. pen. s-a adăugat restul rămas neexecutat 366 de zile din pedeapsa de 3 ani închisoare aplicata prin sentința penala nr 79/30.04.2013 a Tribunalului Buzău la pedeapsa aplicata în prezenta cauza, inculpatul având de executat în final o pedeapsa de 1 an si 366 zile de închisoare.

S-a aplicat pedeapsa complementara prevăzuta de art 66 alin. (1) lit. a), b), Cod penal de interzicere a exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 1 an după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale aplicata inculpatului.

S-a aplicat pedeapsa accesorie prevăzuta de art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), Cod penal de interzicere a exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

S-a luat act că succesorii persoanei vătămate L.V. nu s-au constituit parte civila in cauza.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut următoarele:

În data de 26.03.2016 persoana vătămată L.V. s-a deplasat la magazinul deținut de F.I. în com. Berca, sat Valea Nucului jud. Buzău pentru a face cumpărături.

Când s-a apropiat de magazin, L.V. a observat doi bărbați pe stradă, pe care i-a recunoscut în persoana inculpatului C.N.V. și a martorului T.E.V. (în prezent decedat). Cei doi stăteau în dreptul unui imobil aflat în apropierea magazinului și consumau bere, având în apropierea lor o ladă de sticle cu bere.

Inculpatul i-a făcut semn persoanei vătămate să meargă până la el iar când aceasta s-a apropiat i-a propus să bea o bere împreună cu ei. Întrucât L.V. a refuzat, inculpatul s-a simțit jignit și l-a lovit pe acesta o singură dată cu pumnul în zona feței (a ochiului). Din acest motiv, persoana vătămată s-a îndepărtat de inculpat și a intrat în magazin unde se afla martora F.C.G. și persoana vătămată I. Ș.. L.V. le-a povestit celor doi că în urmă cu puțin timp a fost lovit cu pumnul în față de C.V. pe motiv că a refuzat să bea bere cu el. Atât F.C. G. cât și I. Ș. au observat că L.V. prezenta urme de violență în zona ochiului.

După ce a făcut cumpărăturile, L.V. a ieșit din magazin, fiind urmat la scurt timp de I.Ș.

În timp ce se afla în continuare în apropierea magazinului, pe stradă, L.V. a auzit zgomotul unei sticle sparte iar când s-a uitat în acea direcție a realizat că inculpatul a aruncat cu o sticlă în direcția lui I.Ș. Totodată a observat cum inculpatul a plecat de lângă T. E. V. și s-a apropiat de I.Ș., pe care l-a lovit de două ori cu pumnul în zona feței.

Continuându-și deplasarea spre locuința sa, L.V. a fost ajuns din urmă de I.Ș., acesta spunându-i că inculpatul l-a lovit și pe el întrucât a refuzat să bea împreună.

Ulterior, L.V. s-a prezentat la SJML Buzău, fiindu-i eliberat certificatul medico-legal nr. 245/31.03.2016 din cuprinsul căruia rezultă că a suferit leziuni care au putut fi produse prin lovire cu corpuri dure, posibil la data de 26.03.2015 și care au necesitat pentru vindecare 4-5 zile de îngrijiri medicale.

I.Ș. nu a solicitat eliberarea unui certificat medico-legal.

Situația de fapt expusă anterior a rezultat din coroborarea declarațiilor persoanelor vătămate cu declarațiile martorilor audiați în cauză și cu certificatul medico-legal nr. 245/31.03.2016.

Fiind audiat în faza de urmărire penală, inculpatul a declarat că recunoaște și regretă faptele comise. Acesta a mai precizat că la acel moment se afla sub influența băuturilor alcoolice, situație în care obișnuiește să aibă un comportament violent. Deși nu a putut oferi alte amănunte cu privire la fapte, tocmai din cauza stării de ebrietate pe care a invocat-o, C.N.V. a menționat că ulterior i s-a spus de către cunoscuți de-ai săi că le-a lovit pe cele două persoane vătămate în apropierea magazinului lui F.I., fapte pe care și le asumă și le regretă. În acest sens, inculpatul a declarat că a încercat să ajungă la o înțelegere cu persoanele vătămate și să se împace însă acestea au refuzat.

În faza cercetării judecătorești a recunoscut comiterea faptelor astfel cum au fost reținute în actul de sesizare a instanței, fiind incidente prevederile art. 396 al.10 C.pr.pen.

Concluzionând, din probele administrate în cauză a rezultat dincolo de orice dubiu că inculpatul a comis faptele reținute în sarcina sa, declarația sa de recunoaștere coroborându-se cu celelalte probe administrate în cauză.

La termenul de judecată din data de 26.10.2017 persoana vătămată I.Ș. și-a retras plângerea formulată împotriva inculpatului, acesta din urmă fiind de acord să achite cheltuielile judiciare.

Împotriva acestei soluții a declarat apel **inculpatul C.N.V.** criticând-o pentru nelegalitate sub un singur aspect și anume, că prima instanță de judecată în mod eronat nu ar fi ținut cont de împrejurarea că s-ar fi împăcat și cu cealaltă persoană vătămată, L.V.

La termenul din data de 14.02.2018, inculpatul C.N.V. a depus la dosarul cauzei, atât în copie cât și în original, două caracterizări referitoare la persoana sa, întocmite de către primarul comunei Berca și numita R. A., declarația numitei L.A., autentificată sub nr. 782/09.02.2018 de către Biroul Notarial V. V. și asociații și sesizare pentru deschiderea procedurii succesorale nr. 7246/14.11.2017, ultima doar în copie.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma criticilor aduse de către inculpatul C. N.V., dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin.2 Cod procedură penală, a constatat că apelul este nefondat.

Ceea ce a criticat inculpatul C.N.V. este legat de împrejurarea că deși „s-a împăcat” cu familia persoanei vătămate L.V., acest aspect nu a condus la o încetare a procesului penal față de persoana sa și în legătură cu infracțiunea prev. de art. 193 alin.2 Cod penal.

Curtea a observat, așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, că persoana vătămată L.V. a decedat la data de 02.02.2017, fără însă a se face proba existenței unui certificat de moștenitor de pe urma acestei persoane, la filele 12-13 existând doar o sesizare pentru deschiderea procedurii succesorale având nr. 7246/14.11.2017 și aparținând comunei Berca din Județul Buzău.

Dar *chiar și dacă ar fi existat* un astfel de certificat de moștenitor, instanța de judecată nu ar fi putut da curs și efect juridic declarației de retragere a plângerii existente la fila 6 și aparținând soției defunctului – numita L.A. pentru motivul că retragerea plângerii prealabile, instituție reglementată de către disp. art. 158 Cod penal, reprezintă un act de voință strict personal al persoanei vătămate și care nu se transmit pe cale succesorale moștenitorilor, oricare și oricâți ar fi aceștia.

Drept urmare, Curtea a respins ca nefondat apelul declarat de către inculpatul C.N.V.

*Autorul sintezei,
Judecător Mihai Viorel Tudoran*

[4] Mărturie mincinoasă.

Index tematic: *Cod penal.*

Legislație relevantă : *Art. 273 alin. 1 Cod penal.*

Rezumatul problemei de drept:

Infracțiunea de mărturie mincinoasă, fiind o infracțiune de pericol, se consumă în momentul în care audierea martorului care a făcut afirmații mincinoase a luat sfârșit și acesta a semnat declarația. Pentru existența infracțiunii de mărturie mincinoasă nu este nevoie ca declarația neadevărată să fi servit instanței la formarea convingerii sale și la darea unei anumite soluții. Este suficient ca prin legătura sa cu obiectul procesului ea să fi fost aptă a servi la soluționarea cauzei.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 115 din 5 februarie 2018*

Prin sentința penală nr. 1572 din data de 19 iunie 2017 pronunțată de J.P., în baza art. 396 alin. 1 și 6 C.pr.pen. rap. la art. 16 alin. 1 lit. f C.pr.pen., cu aplicarea art. 131 C.pen rap. la art. 154 alin. 1 lit. d C.pen și art. 155 alin. 4 C.pen., art. 5 C.pen., s-a dispus *încetarea procesului penal*

împotriva inculpatului D.T.F. pentru săvârșirea infracțiunii de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin 1 C.pen., cu aplicarea art. 113 alin 3 C.pen. și art. 5 C.pen. (faptă din 05.07.2011), *ca urmare a prescripției răspunderii penale*.

În temeiul art. art. 273 alin 1, cu aplicarea art. 61 alin. 4 lit. c C.pen., art. 5 C.pen., *a fost condamnat inculpatul D.R. la pedeapsa amenzii penale în cuantum de 3.600 lei* (sumă rezultată din înmulțirea unui nr. de 180 de zile –amendă cu suma de 20 lei corespunzătoare unei zile - amendă) **pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă (faptă din 05.07.2011).**

S-a atras atenția inculpatului **D.R.** asupra dispozițiilor art. 63 C. pen., respectiv, dacă persoana condamnată, cu rea-credință, nu execută pedeapsa amenzii stabilită prin prezenta (în cuantum de 3600 lei), numărul zilelor-amendă se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoarea.

În baza art. 274 alin. 1 C.pr.pen., inculpatul a fost obligat la plata sumei de 2000 de lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. .../P/2015 din 16.05.2016 întocmit de Parchetul de pe lângă J.P. au fost trimisi în judecată inculpații: D.T.F și D.R. pentru săvârșirea infracțiunii de "*mărturie mincinoasă*", prev. de art. 273 alin 1 Cod penal, cu aplicare art. 113 alin 3 Cod penal și art. 5 Cod penal.

Prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut, în esență, următoarea *situație de fapt*:

La data de 05.07.2011, fiind audiați în calitate de martori în cursul urmăririi penale în dosarul cu nr. 6813/P/2011, privind pe inculpatul D.A., inculpații au făcut afirmații mincinoase cu privire la aspecte esențiale ale cauzei. Astfel, cei doi inculpații au declarat că, în noaptea de 28/29.05.2011, au fost la domiciliul inculpatului D.A. cu care au jucat rummy de la ora 23:00, până la ora 03:00, timp în care inculpatul D.A. nu a părăsit domiciliul niciun moment.

După parcurgerea procedurii de cameră preliminară, prin încheierea pronunțată la data de 20.09.2016, *judecătorul de cameră preliminară* a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 2875/P/2015 al Parchetului de pe lângă J.P., dispunând începerea judecății.

La data de 18.08.2016, a fost depus la dosarul cauzei referatul de evaluare pentru inculpatul D.T.F (filele 13-15, dos fond).

La termenul de judecată din data de 19.01.2017, cu procedura legal îndeplinită, ulterior citirii în extras a actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată, instanța i-a întrebat pe inculpați dacă solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, aducându-le la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10) C. pen.

Inculpații, asistați de apărători aleși, au arătat că nu recunosc fapta pentru care au fost trimiși în judecată, solicitând reaudierea martorilor din timpul urmăririi penale.

Analizând materialul probator administrat în cauză, în ambele faze procesuale, instanța de fond a reținut următoarea *situație de fapt*:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă J.P. nr. .../P/2011 din data de 05.03.2015 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului D.A pentru săvârșirea infracțiunii de „*distrugere*”, prevăzută de art. 253 alin.4 Cod penal și a inculpatului D.G. pentru săvârșirea infracțiunii de „*amenințare*”, prevăzută de art. 193 alin 1 Cod penal din 1969.

Totodată, prin același rechizitoriu s-a dispus *disjungerea* cauzei și efectuarea de cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de „*mărturie mincinoasă*”, prevăzută de art. 273 Cod penal de către D.T.F și D.R..

Prin rechizitoriul mai sus - menționat s-a stabilit ca situație de fapt că, în noaptea de 28/29.05.2011, inculpatul D.A. a incendiat cu intenție autoturismul marca Peugeot 308 cu nr. de înmatriculare ..., parcat pe str. ... din Mun. Ploiești aparținând persoanei vătămate C.A.F., incendiul produs propagându-se asupra imobilului proprietatea persoanei vătămate C.E., situat la aceeași adresa, rezultând un prejudiciu de 36 934,64 lei lei, care nu a fost recuperat.

Fiind audiată în calitate de persoană vătămată în dosarul penal nr. 6813/P/2011, C.A.F. a declarat faptul că, la data de 28.05.2011, a venit la domiciliu său D.G. care i-a amenințat pe toți membrii familiei că îi omoară, le dă foc la casă și mașină, dacă cumnatul său, P.L., și sora sa, P.M.M., nu îi remit suma de 49000 \$, întrucât i-ar fi vândut un imobil din Constanta în cursul anului 1997.

Tot din declarația persoanei vătămate C.A.F. rezultă faptul că, în noaptea de 28/29.05.2011, ora aproximativ 02.00, a auzit o explozie puternică pe strada pe care locuiește. Ieșind la poartă pentru a vedea ce se întâmplă, l-a văzut pe inculpatul D.A. când alerga spre pârâul Dambu, în timp ce sora sa, *martora CG, striga la el să se oprească, întrebându-l de ce a dat foc la mașină, dar inculpatul a continuat să fugă fără a se opri.*

Din *depoziția martorei C.G.* rezultă faptul că, în noaptea de 28/29.05.2011, în jurul orei 00.55, l-a văzut pe inculpatul D.A. în timp ce alerga de lângă autoturismul marca Peugeot, culoare alba, cu nr. de înmatriculare, proprietatea surorii sale, C.A.F., pe care îl incendiase și, când a strigat la el, acesta nu s-a oprit (filele 28-29, dos up).

Tot din declarația martorei C.G. rezultă că această faptă de incediere a autoturismului a fost premeditată de către inculpat întrucât, pe timpul zilei de 28.05.2011, cand s-a întors la domiciliu cu o parte din membrii familiei, in curte l-a găsit pe suspectul D.G. care îi amenința părinții că o să le pună doliu la poartă, **o sa-i dea foc la mașină** și la casă dacă sora sa, P.M.M., nu îi dă suma de 49.000 dolari pe care i-ar avea datorie (fila 30, dos up).

Audiată în timpul cercetării judecătorești, martora C.G. a arătat că își menține în totalitate declarațiile date în timpul urmăririi penale în care inculpat era D.A. (fila 56, dos fond).

În declarațiile date la 06.07.2011 în timpul urmăririi penale, martorele C.G. (fila 49, dos up) și C.A.F. (fila 50, dos up) au arătat că s-au făcut presiuni asupra lor pentru a-și retrage declarația, respectiv plângerea penală.

Martorii P.L. și P.M.M. au declarat că nu au nicio datorie la familia D., iar la data de 28.05.2011, au fost de față când inculpatul D.G. i-a amenințat că știe el ce are de făcut dacă nu i se da suma de bani solicitată, respectiv 300.000 lei. Ulterior, în aceeași noapte, la ora 01.55, a fost incendiat autoturismul marca Peugeot 308, cu nr. de înmatriculare ..., care se afla în fața imobilului, incendiu care s-a extins și la casa de locuit.

La fața locului au fost efectuate cercetări cu privire la autoturismul incendiat, cât și cu privire la extinderea incendiului la imobil. În urma acestei cercetări, *dar și a expertizei pirogene*, s-a stabilit că incendiul a fost provocat intenționat.

Totodată, organele de cercetare penală au preluat imaginile video de pe camera montată la imobilul cu nr. 22 de pe str. Transilvaniei, fiind întocmită planșă fotografică în care se constată în foto nr.3, 4, 5 și 6 existența unei personae de sex bărbătesc (îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, bluză de culoare albă) care se îndepărtează de locul incendiului. De altfel, se observă în imaginile surprise fumul degajat de incendiul produs la autoturism. De precizat faptul că str. Transilvaniei se intersectează cu str. Florarilor și imaginile au fost surprinse în proximitatea locului producerii incendiului.

La data de 01.06.2011, a fost întocmit raportul de constatare tehnico-științifică nr. 482351 din care rezultă că *D.A. a avut un comportament nesincer* .

Fiind audiați în calitate de martori în dosarul penal nr. .../P/2011, *după depunerea jurământului și după ce li s-a atras atenția că săvârșesc infracțiunea de mărturie mincinoasă dacă nu spun adevărul*, inculpații DTF și D.R. au declarat în mod nereal că, în noaptea de 28/29.05.2011, au fost la domiciliul inculpatului D.A. cu care au jucat rummy de la ora 23:00, până la ora 03:00, **timp în care inculpatul D.A. nu a părăsit domiciliul niciun moment.**

Astfel, inculpatul DTF, în calitate de martor în dosarul .../P/2011, propus de inculpatul D. A., a arătat că „*în jurul orelor 23 am plecat cu toții (cu numitul D.R., cu soția acestuia, cu D. Al, cu*

PR., cu DL. și o fată R] la domiciliul lui D.A. unde am jucat remi până în jurul orelor 03-03:20. Pe la orele 2 noapte, F., tatăl lui A l-a strigat să coboare că a luat foc casa...a coborât de pe terasă A., a mers la taică-său în curte...a stat puțin de vorbă și a urcat înapoi pe terasă, după care ne-am continuat jocul de remi până la ora 03-03:20. ...în perioada cât am jucat remi, numitul D.A. nu a plecat de acolo" (fila 35, dos up).

Inculpatul D. R, în calitate de martor în dosarul .../P/2011, propus de inculpatul DA, a arătat că „[...]am jucat remi până la 3 dimineața. După câte îmi amintesc în jurul orelor 2, D.A. l a fost sunat la telefon de tatăl său că a luat foc casa[...] după care a coborât în curte, după care am stat puțin și am plecat acasă. **În intervalul orar 23:00- 02:30, numitul D.A. nu a plecat de la domiciliu o perioadă mai mare de timp**" (fila 36, dos up).

Din declarațiile inculpaților din prezenta cauză rezultă fără dubiu că aceștia au arătat în mod clar organelor judiciare că numitul D.A. a jucat remi împreună cu ei în intervalul 23:00-03:00, acesta nepărăsind domiciliul, exceptând momentul scurt din jurul orelor 2, când numitul D.A. a coborât în curte, fiind anterior sunat de tatăl său, pentru a stat puțin de vorbă cu acesta, după care a revenit, continuându-și jocul de remi până în jurul orei 03:00.

Aspectele asupra cărora *inculpații DTF și D R au făcut afirmații mincinoase erau unele esențiale pentru cauză*, acesta fiind chiar obiectul acușării, respectiv dacă inculpatul D.A. s-a aflat în noaptea de 28/29.05.2011 în permanență la domiciliul său ori acesta a ieșit în noaptea respectivă pe strada F. din Municipiul Ploiești și a incendiat autoturismul marca Peugeot 308, aparținând martorei C. A. F..

Apărarea inculpatului D.R., prin apărător, în sensul că acesta nu ar fi declarat cu certitudine că numitul D.A. nu a părăsit domiciliul în intervalul 23-03:00, în noaptea de 28/29.05.2011, ci că acesta ar fi susținut că „numitul D. A. nu a plecat de la domiciliu o perioadă mai mare de timp”, respectiv că a plecat 5 minute și că nu putea să prevadă că acel inculpat [D.A.] putea să săvârșească fapta [de distrugere prin incendiere], *nu poate fi primită întrucât ultima susținere este scoasă din context*, D.R referindu-se la intervalul foarte scurt de timp în care numitul D.A. a coborât în curte pentru a sta de vorbă cu tatăl său în referire la un incendiu, deci după producerea acestuia (fila 36, dos up). Astfel că, ultima apărare întărește convingerea instanței că martorii propuși de numitul D.A., care sunt inculpați în prezenta cauză, au făcut afirmații mincinoase cu privire la aspecte esențiale ale cauzei.

Prin sentința penală nr. 2059/16.09.2016, pronunțată de J.P. în dosarul nr. 4725/281/2015, inculpatul D.A. a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere (faptă din data de 28/29.05.2011).

În motivare, s-a arătat, în privința martorilor *DTF și D R* că: „instanța, analizând probatoriul, si-a creat convingerea ca si depozițiile martorilor *DTF și D.R.*, oferă informații eronate, daca nu chiar frauduloase.

Depozițiile martorilor nu se coroborează cu materialul probator administrat în cauză, motiv pentru care vor fi înlăturate ca fiind nesincere.”

Încadrarea juridică:

Instanța a analizat legea aplicabilă, având în vedere succesiunea mai multor legi penale, de la data comiterii infracțiunii, respectiv a Codului penal din 1969 și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, art. 5 Cod penal instituind obligația de aplicare a legii penale mai favorabile. De asemenea, instanța a avut în vedere și decizia Curții Constituționale nr. 265/2014, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin hotărârea nr. 5/2014 pronunțată de completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, a stabilit că legea penală mai favorabilă trebuie aplicată global și nu pe instituții.

Având în vedere aspectul sancționator, respectiv că în cazul formei tip este prevăzută posibilitatea aplicării amenzii penale, alternativ cu pedeapsa închisorii în limite reduse față de dispozițiile art. 260 C.pen. 1969 și aplicarea de măsuri educative în cazul inculpaților minori la data săvârșirii faptei, instanța a reținut ca *lege penală mai favorabilă noul Cod penal*.

În drept:

1. Fapta inculpatului *DTF* care, la data de 05.07.2011, fiind audiat în calitate de martor în cursul urmăririi penale în dosarul cu nr. 6813/P/2011, privind pe inculpatul D.A., a făcut afirmații mincinoase cu privire la aspecte esențiale ale cauzei, în sensul că, în noaptea de 28/29.05.2011, a fost la domiciliul inculpatului D.A cu care a jucat remi de la ora 23:00 până la ora 03:00, timp în care inculpatul D.A. nu a părăsit domiciliul niciun moment, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de „mărturie mincinoasă”, prevăzută de art. 273 alin 1 Cod penal cu aplicarea art. 113 alin 3 Cod penal și art. 5 Cod penal

2. Fapta inculpatului *DR* care, la data de 05.07.2011, fiind audiat în calitate de martor în cursul urmăririi penale în dosarul cu nr. 6813/P/2011, privind pe inculpatul D.A., a făcut afirmații mincinoase cu privire la aspecte esențiale ale cauzei, în sensul că, în noaptea de 28/29.05.2011, a fost la domiciliul inculpatului D.A cu care a jucat remi de la ora 23:00 până la ora 03:00, timp în care inculpatul D.A. nu a părăsit domiciliul niciun moment, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de „mărturie mincinoasă”, prevăzută de art. 273 alin 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Astfel, din probele administrate în cursul urmăririi penale a rezultat că prin fapta de a face afirmații mincinoase cu privire la împrejurări esențiale într-un proces penal în care a avut calitatea de martor, a fost realizat *elementul material* al infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Urmarea imediată este reprezentată de starea de pericol pentru realizarea actului de justitie.

Legatura de cauzalitate rezultă din materialitatea faptei.

În privința *laturii subiective*, inculpatul a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă cu intenție directă, în sensul disp. art. 16 alin. 3 lit. a C.pen., având reprezentarea faptei sale și urmărind producerea rezultatului.

Pe cale de consecință, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, în sensul că faptele săvârșite de inculpați există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzută de lege, instanța a dispus condamnarea inculpatului major D.R. la data săvârșirii infracțiunii și a aplicat disp. art. 16 alin. 1 lit. f C.pr.pen., în cazul inculpatului minor la data săvârșirii faptei - D.T.F..

Potrivit art. 153 C.pen. , *prescripția înlătură răspunderea penală*.

Dispozițiile legale enunțate instituie prescripția ca și cauză care înlătură răspunderea penală, după trecerea unui anumit interval de timp prevăzut de lege, de la data comiterii infracțiunii, prin stingerea dreptului statului de a aplica pedeapsa, respectiv a obligației infracțorului de a suporta consecințele faptelor sale.

Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana fizică sunt prevăzute de art. 154 alin. 1 C.pen.: [...] d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani.

Raportat la momentul de la care termenele de prescripție încep să curgă, art. 154 alin. 2 C.pen., prevede că termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii [...].

Sistemul de calcul este dat de art. 186 alin. 1 C.pen., termenele de mai sus fiind termene substanțiale, reglementate de Codul penal, astfel încât [...] Luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă.

Făcând aplicarea dreptului incident la situația de fapt reținută:

Pentru infracțiunea de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin. 1 C. pen. 1969, pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amendă, așadar, *termenul de prescripție a răspunderii penale*, conform disp. art. 154 alin. 1 lit. d C.pen. este de 5 ani, respectiv 2 ani și 6 luni, conform disp. art. 131 C.pen. („termenele de prescripție a răspunderii penale, prevăzute în art. 154, se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori și se întrerup sau suspendă în condițiile prevăzute de lege pentru majori”), care *se socotește îndeplinit*, oricâte întreruperi ar interveni, dacă a fost depășit cu încă o dată, conform disp. art. 155 alin. 4 C.pen, astfel că *termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul inculpatului minor la data săvârșirii faptei D.T.F.este de 5 ani și a început să curgă la data de 05.07.2011, împlinindu-se la data de 04.07.2016, la aproximativ o lună de la sesizarea instanței cu rechizitoriul nr. 2875/P/2015 din 16.05.2016.*

Conform Codului penal 1969, termenul de prescripție specială în cazul inculpatului minor la data săvârșirii faptei (D.T.F.) – 3 ani și 9 luni (conform disp. art. 260 C.pen. 1969 rap. la art. 122 alin. 1 lit. d C.pen. 1969 și art. 129 C.pen. 1969, cu aplicarea art. 124 C.pen. 1969, a început să curgă la data de 05.07.2011 și s-a împlinit la data de 04.04.2015, anterior sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 2875/P/2015 din 16.05.2016.

În consecință, constatând că pentru infracțiunea de *mărturie mincinoasă*, în cazul *inculpatului minor la data săvârșirii infracțiunii*, s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, instanța, în baza art 396 alin. 1 și 6 C.pr.pen. rap. la art. 16 alin. 1 lit. f C.pr.pen., cu aplicarea art. 131 C.pen rap. la art. 154 alin. 1 lit. d C.pen și art. 155 alin. 4 C.pen., art. 5 C.pen., a dispus *încetarea procesului penal* împotriva inculpatului D.T.F. pentru săvârșirea infracțiunii de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin 1 C.pen., cu aplicarea art. 113 alin 3 C.pen. și art. 5 C.pen. (faptă din 05.07.2011), *ca urmare a prescripției răspunderii penale.*

Împotriva sentinței penale nr. 1572 din data de 19 iunie 2017 pronunțată de Judecătoria Ploiești a declarat apel inculpatul D.R., criticând-o pentru netemeinicie.

Prin motivele de apel dezvoltate oral în ședința publică prin avocatul ales, s-a susținut că declarația inculpatului apelant D.R. nu poate produce efecte juridice în sensul condamnării pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă pentru că nu a fost produsă cu vinovăție, inculpatul arătând în declarația dată în fața instanței de apel că este rudă atât cu inculpatul D.A., cât și cu persoanele vătămate C., situație în care nu a ținut cu nici una dintre părți.

Pentru aceste considerente, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și pe fond achitarea inculpatului apelant întrucât fapta nu este săvârșită cu vinovăție.

În subsidiar, s-a solicitat să se aibă în vedere circumstanțele reale și personale ale inculpatului, care a avut un loc de muncă, are un copil minor în întreținere, elemente care reclamă aplicarea art. 74 și art. 83 Cod penal.

Curtea, examinând sentința apelată, în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului, sub toate aspectele de fapt și de drept, în limitele prevăzute de art.417 alin. 1 C.p.p., a constatat că instanța de fond a reținut o situație de fapt corectă și completă, evaluând coresponzător materialul probator administrat în cauză, cu respectarea dispozițiilor art. 103 C. proc. pen., pe baza căruia a stabilit fără echivoc împrejurările comiterii faptei, încadrarea juridică dată acesteia și vinovăția inculpatului D.R..

Astfel, mijloacele de probă administrate în cele două faze procesuale confirmă, în mod neechivoc, că inculpatul D.R., la data de 05.07.2011, fiind audiat în calitate de martor în cursul urmăririi penale în dosarul cu nr. .../P/2011, privind pe D.A., acuzat de săvârșirea unei infracțiuni de distrugere, a făcut afirmații mincinoase cu privire la aspecte esențiale ale cauzei, declarând nereal că D.A. nu a părăsit domiciliul niciun moment în intervalul 23:00 – 02:00, când a fost provocat incendiul, cu intenția vădită de a-l exonera pe acesta de răspundere pentru infracțiunea săvârșită astfel.

Caracterul mincinos al declarațiilor formulate de inculpat rezultă neîndoiește din *depoziția martorei C.G.*, în care aceasta a relatat că, în noaptea de 28/29.05.2011, în jurul orei 00.55, l-a văzut pe DA în timp ce alerga de lângă autoturismul marca Peugeot, culoare alba, cu nr. de înmatriculare B-77-XRY, proprietatea surorii sale, CAF, pe care îl incendiase și că acesta nu s-a oprit când a fost strigat de martoră.

Această declarație este întărită de imaginile video de pe camera montată la imobilul cu nr. 22 de pe str. Transilvaniei, ridicate de organele de poliție și redată pe planșa foto depusă la dosar, în care se constată în foto nr.3, 4, 5 și 6 prezența unei persoane de sex bărbătesc (îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, bluză de culoare albă) care se îndepărtează de locul incendiului.

La aceste mijloace de probă se adaugă declarația persoanei vătămate CAF, din care rezultă că, la data de 28.05.2011, a venit la domiciliu său D.G. care i-a amenințat pe toți membrii familiei că îi omoară și le dă foc la casă și mașină, dacă cumnatul său, P.L., și sora sa, PMM, nu îi remit suma de 49000 \$, întrucât i-ar fi vândut un imobil din Constanta în cursul anului 1997.

Chiar dacă inculpatul D.R., prin declarația dată în cursul judecării apelului, și-a nuanțat poziția, susținând că este posibil ca D.A. să fi părăsit domiciliul în noaptea când s-a produs incendiul pentru un interval mai mare de 15 minute, această declarație nu mai poate produce consecințe juridice. **Infrațiunea de mărturie mincinoasă, fiind o infracțiune de pericol, se consumă în momentul în care audierea martorului care a făcut afirmații mincinoase a luat sfârșit și acesta a semnat declarația. Pentru existența infracțiunii de mărturie mincinoasă nu este nevoie ca declarația neadevărată să fi servit instanței la formarea convingerii sale și la darea unei anumite soluții. Este suficient ca prin legătura sa cu obiectul procesului ea să fi fost aptă a servi la soluționarea cauzei.**

În consecință, reținând că probele administrate sunt apte să răstoarne prezumția relativă de nevinovăție instituită în favoarea inculpatului și să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă existența faptei deduse judecării, a autorului lor și a săvârșirii acestei fapte cu vinovăția cerută de lege, Curtea a apreciat că, în raport de dispozițiile art. 396 alin. 2 Cod proc. penală, în mod corect a fost atrasă răspunderea penală a inculpatului D.R..

În ce privește **individualizarea pedepsei**, Curtea a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C. pen., respectiv *împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.*

Raportat la aceste criterii, Curtea a reținut pericolul social ridicat al faptei săvârșite de inculpat, dedus din temeritatea și consecvența cu care acesta a făcut afirmațiile mincinoase, modalitatea de săvârșire a faptei, atitudinea procesuală de negare, dar și lipsa antecedentelor penale, vârsta inculpatului, fiind vorba de o persoană tânără integrată social și familial.

În acești termeni, Curtea a apreciat că pedeapsa aplicată de instanța fondului, respectiv amendă penală în cuantum de 3 600 lei, cu executare efectivă, reprezintă o măsură justă de individualizare, care respectă plenar criteriile generale prevăzute în art. 74 Cod penal, fiind aptă să asigure realizarea scopului și funcțiilor pedepsei.

Așa fiind, pentru toate considerentele ce preced, Curtea, în baza art.421 alin. (1) pct. (1) lit. b) C.proc. pen. a respins, ca nefondat, apelul formulat de apelantul inculpat.

*Autorul sintezei,
Judecător Daniel Dinu*

[5] Asistență juridică obligatorie. Nulitate absolută. Rejudecare.

Index tematic: *Cod procedură penală*

Legislație relevantă :

- *art.90 lit.f Cod procedură penală*
- *art.281 alin.1 lit.f Cod procedură penală*
- *art.347 alin.2 Cod procedură penală*
- *art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005*

Rezumatul problemei de drept:

Asistența juridică a inculpatului este obligatorie în cursul procedurii din camera preliminară în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, cum este și cazul infracțiunii de evaziune fiscală, iar încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie, este sancționată întotdeauna cu nulitatea absolută, astfel că se impune desființarea în totalitate a încheierii atacate și trimiterea cauzei la instanța de fond pentru rejudecare.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Încheierea din data de 11.01.2018*

Prin încheierea nr.165/07.11.2017 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul tribunalului în dosarul nr.3296/114/2017/a1, s-au respins ca nefondate cererile formulate de inculpatul PȘ, în baza art.346 alin.1 Cod procedură penală s-a constatat legalitatea sesizării instanței, competența instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul nr.553/P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunal, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului PȘ, pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005 și începerea judecării cauzei.

Pentru a pronunța această încheiere, judecătorul de cameră preliminară de la tribunal a reținut că, prin rechizitoriul nr.553/P/2013 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului PȘ, pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005.

S-a reținut prin actul de sesizare a instanței că, la data de 09.07.2013, a fost înregistrată la parchet plângerea formulată de DGFPB împotriva lui PȘ sub aspectul comiterii infracțiunilor de evaziune fiscală și folosirea creditului societății în interes personal, prevăzute de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005 și art.272 din Legea nr.31/1990, constând în aceea că, în urma inspecției fiscale efectuate la SC xxx SRL, s-au stabilit obligații suplimentare în sumă de 66.107 lei, din care debit principal 54.385 lei, ca urmare a vânzării unor mărfuri fără a fi înregistrate în evidența contabilă a societății; suma de 153.708 lei rezultată ca urmare a reîncadrării veniturilor posibil realizate și care ar fi trebuit să se regăsească în casieria societății, a fost apreciată de organele fiscale ca fiind însușită de administratorul firmei, inculpatul PȘ.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea scrisă a contestației și prin susținerile apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpat, s-a arătat, în esență, că prejudiciul nu a fost stabilit corect, era necesară administrarea de

probe și în favoarea inculpatului, inclusiv o expertiză contabilă, deoarece inculpatul a contestat raportul de constatare al experților fiscali, audierea specialistului antifraudă care a efectuat acest raport de constatare.

Prin concluziile orale de la instanța de control judiciar, apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpat a mai arătat că susține și concluziile reprezentantului Ministerului Public, având în vedere că încheierea atacată prezintă un aspect de nelegalitate, constând în încălcarea dreptului de apărare al inculpatului, întrucât s-a procedat la judecarea cauzei în lipsa unui apărător, fiind incident cazul de nulitate absolută reglementat de art.281 lit.f Cod procedură penală.

Judecătorul de cameră preliminară de la curtea de apel, examinând încheierea contestată în raport de actele și lucrările dosarului, de criticile invocate de contestator, dar și din oficiu sub toate aspectele de fapt și de drept, a reținut că este întemeiată contestația formulată, întrucât prin rechizitoriul nr.553/P/2013 al din data de 21.09.2017, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului PȘ, pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, infracțiune pentru care pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi.

Din partea introductivă a încheierii atacate, rezultă că la termenul de judecată din data de 07.11.2017, când a și fost pronunțată, judecătorul de cameră preliminară de la tribunal a constatat cauza în stare de judecată, deși la apelul nominal a lipsit atât inculpatul, cât și apărătorului acestuia.

Potrivit dispozițiilor art.90 lit.f Cod procedură penală, asistența juridică a inculpatului este obligatorie în cursul procedurii în cameră preliminară în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, iar încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie, este sancționată întotdeauna cu nulitatea absolută, în condițiile dispozițiilor art.281 alin.1 lit.f Cod procedură penală.

Față de aceste considerente, judecătorul de cameră preliminară de la curtea de apel a reținut că încheierea atacată prezintă un aspect de nelegalitate, astfel că în temeiul art.347 alin.2 Cod procedură penală, a admis contestația formulată, a desființat în totalitate încheierea atacată și a trimis cauza la instanța de fond pentru rejudecare.

Având în vedere soluția adoptată și faptul că în cauză există un motiv de nulitate absolută, judecătorul de cameră preliminară de la curtea de apel a apreciat că este de prisos analizarea motivelor privind fondul contestației, judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond urmând a le avea în vedere cu ocazia rejudecării.

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[6] *Pedeapsa nelegală. Greșita aplicare a prevederilor art.39 alin. lit.b C.p.*

Index tematic: *Codul penal*

Legislație relevantă : *art.39 alin. lit.b C.p.*

Rezumatul problemei de drept:

În cazul în care se constata ca infracțiunea dedusa judecării se afla în concurs real cu alte infracțiuni pentru care inculpatul a fost condamnat printr-o hotărâre definitivă, instanța este

obligata să descontească pedeapsa rezultanta stabilita prin hotărârea definitivă, sa pună în individualitate pedepsele aplicate pentru fiecare infracțiune, iar apoi să facă aplicarea dispozițiilor art.39 alin.1 lit. b C.p.

Calculul greșit al sporului obligatoriu de 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite atrage nelegalitatea pedepsei rezultante aplicate.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr. 320 din data de 21 martie 2018

Prin **sentința penală nr. 2 din data de 05.01.2018 pronunțată de către J.P.**, s-au dispus următoarele:

În temeiul art. 335 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin.(1),(2) și (10) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul **P.G.M. la pedeapsa închisorii de 1 an**, sub aspectul săvârșirii, **la data de 25.08.2015**, a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere.

În temeiul art. 67 Cod penal, i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a),b) și i) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice,dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a),b) și i) Cod penal,în condițiile art.65 alin.(3) Cod penal.

S-a constatat că fapta din prezentul dosar este concurentă cu următoarele fapte:

- infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere din data de **20.03.2015** pentru care a fost condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii de 8 luni închisoare prin s.p.nr.47/07.02.2017 în dosarul nr.3311/331/2016 a Judecătorei Vălenii de Munte,rămasă definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017;

- infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere din data de **03.07.2015** pentru care a fost condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii de 1 an și 4 luni prin s.p.nr.47/07.02.2017 în dosarul nr.3311/331/2016 a Judecătorei Vălenii de Munte,rămasă definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017;

- infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere din data de **24.08.2015** pentru care a fost condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii de 2 ani și 4 luni prin s.p.nr.47/07.02.2017 în dosarul nr.3311/331/2016 a Judecătorei Vălenii de Munte,rămasă definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017.

S-a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare dispusă prin s.p.nr.47/07.02.2017 în dosarul nr.3311/331/2016 a Judecătorei Vălenii de Munte,rămasă definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017.

S-a repuns în individualitatea lor pedepsele componente de 8 luni închisoare,1 an și 4 luni închisoare și 2 ani și 4 luni închisoare.

În baza art.39 alin.(1) lit.b) C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 4 luni închisoare la care adaugă un spor de 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite, urmând ca **inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 3 ani,9 luni și 10 zile închisoare.**

În temeiul art. 67 Cod penal, i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a),b) și i) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, i s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a),b) și i) Cod penal, în condițiile art.65 alin.(3) Cod penal.

În temeiul art. 274 alin.(1) Cod procedură penală, inculpatul a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de către stat, în cuantum total de 800 lei.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

La data de 25.08.2015, orele 01:00, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu, organele de poliție din cadrul IPJ P.- Serviciul Rutier, au depistat în trafic și oprit pentru control, autoturismul marca Subaru cu nr. de înmatriculare ..., pe D.N. 1 A, în Cartierul Ploiești Vest, din mun. Ploiești, județul Prahova, condus de inculpatul P.G..M, având ca pasager pe martorul G. I A. Procedând la verificarea conducătorului auto în bazele de date, s-a stabilit faptul că acesta nu este deținător al permisului de conducere.

Fiind audiat, în calitate de suspect și inculpat, P.G.M. a recunoscut și regretat fapta comisă, declarând faptul că în data de 25.08.2015, în jurul orei 01:00 a fost oprit de către un echipaj de poliție în timp ce conducea autoturismul marca Subaru cu nr. de înmatriculare ..., pe DN1A, în Cartierul Ploiești Vest, județul Prahova, pe sensul de mers Buftea-Ploiești, în autoturism aflându-se și martorul G.I.A.. La solicitarea documentelor de către organele de poliție, inculpatul le-a relatat acestora faptul că nu deține permis de conducere, însă a fost nevoit să conducă autoturismul din localitatea Stănești, unde acesta fusese la reparat, spre domiciliu, întrucât nu a găsit o altă persoană care să îl ajute în acest sens.

Potrivit procesului-verbal de interogare a bazelor de date specifică posesorilor de permise de conducere, încheiat la data de 25.08.2015, rezultă faptul că inculpatul P.G.M. nu posedă permis de conducere.

Raportat la aceste criterii, prima instanță a avut în vedere că fapta inculpatului prezintă un grad mediu de pericol raportat la locul și timpul săvârșirii infracțiunii, respectiv a condus autoturismul marca Subaru cu nr. de înmatriculare ..., pe DN1A, în zona Cartier Ploiești Vest, județul Prahova, știind că nu posedă permis de conducere.

Din fișa de cazier judiciar (f.8 dosar instanță) rezultă că inculpatul nu se află la primul conflict cu legea penală. Potrivit fișei de cazier judiciar a inculpatului, s-a constatat faptul că acesta nu se află la primul conflict cu legea penală, prin ordonanța nr. .../P/2013 a Parchetului de pe lângă Judecătoria V.M., dispunându-se scoaterea de sub urmărirea penală a acestuia, aplicându-i-se amenda administrativă în cuantum de 400 de lei pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat.

Prima instanță a reținut în sarcina inculpatului cauza legală de reducere a pedepsei prevăzută de art. 396 alin.(10) C.pr.pen.

Față de toate cele ce preced, prima instanță l-a condamnat inculpatul la o pedeapsă cu închisoarea de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere.

În ceea ce privește pedeapsa complementară, prima instanță a apreciat că prin comportamentul său inculpatul a manifestat un dezinteres profund față de valorile sociale ocrotite prin normele de drept penal încălcate, ceea ce impune aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi.

În ceea ce privește pedeapsa accesorie, ținând seama de dispozițiile 65 alin.(1) Cod penal, prima instanță a dispus interzicerea drepturilor prevăzute de art.66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen. în mod automat, prin efectul legii.

Examinând apelul formulat prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a criticilor invocate cât și sub toate aspectele conform art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, Curtea a apreciat că apelul este fondat așa cum se va arăta în continuare:

Prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, care nu a fost contestată în fața instanței de apel nici de inculpat și nici de Ministerul Public. De altfel, cu privire la poziția

procesuala a inculpatului, Curtea reține ca în fata primei instanțe inculpatul P.G.M. a recunoscut săvârșirea faptei pentru care a fost trimis în judecată, solicitând aplicarea procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii la termenul de judecata din data de 27.11.2017.

Curtea constată, la rândul sau, ca probele administrate în cauză, coroborate cu poziția procesuala adoptata de inculpat în sensul recunoașterii faptei conduc la concluzia unei corecte rețineri a situației de fapt si de drept de către instanța de fond.

Astfel, din probele administrate în cauză rezulta ca în *data de 25.08.2015, ora 01:00, inculpatul P. G. a condus autoturismul marca Subaru cu numărul de înmatricularepe DN 1A, in zona Cartier Ploiești Vest, județul Prahova fără a deține permis de conducere - fapta ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere – prev. de art.335 alin.1 C.p.*

În ceea ce privește motivul de apel care vizează atât modalitatea de aplicare a pedepsei, cât și modalitatea de executare a pedepsei (s-a solicitat să se dispună suspendarea sub supraveghere și a pedepsei aplicate în prezenta cauză), Curtea îl apreciază parțial ca nefondat, având în vedere că pedeapsa rezultanta **de 3 ani, 9 luni si 10 zile închisoare a fost calculată, respectiv stabilită în mod nelegal**, însa modalitatea de executare a pedepsei rezultante în stare de detenție a fost stabilita în mod legal raportat la dispozițiile art.97 C.p.

Studiind actele dosarului, instanța de control judiciar constată că fapta săvârșita de către inculpatul P.G.M. la data de 25.08.2015 este concurenta cu faptele săvârșite în datele de 20.03.2015, 03.07.2015 si 24.08.2015, fapte pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penala nr.47/07.02.2017 pronunțată de Judecătoria V.M. în dosarul nr. .../331/2016, definitiva la data de 27.02.2017 prin neapelare.

Prin sentința penala nr.47/07.02.2017 a Judecătoriei V.M., inculpatul a fost condamnat la trei pedepse cu închisoarea, respectiv la pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea în data de 20.03.2015 a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, 1 an si 4 luni închisoare pentru săvârșirea în data de 03.07.2015 a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere si 2 ani si 4 luni închisoare pentru săvârșirea în data de 24.08.2015 a infracțiunii de conducere a unui vehicul fara permis de conducere, fiind aplicata in final pedeapsa rezultanta de 3 ani închisoare suspendata sub supraveghere.

Se constata ca judecătorul fondului i-a stabilit inculpatului în mod nelegal pedeapsa rezultanta de 3 ani, 9 luni si 10 zile închisoare, în condițiile în care prin aplicarea dispozițiilor art.39 alin.1 lit. b C.p. pedeapsa rezultanta este de *3 ani si 4 luni închisoare* formata din pedeapsa cea mai grea de 2 ani si 4 luni închisoare +1/3 (1 an si 4 luni închisoare + 8 luni închisoare + 1 an închisoare).

La individualizarea judiciara a pedepsei ce urmează a fi aplicată inculpatului, instanța de control judiciar va avea în vedere criteriile generale reglementate de art.74 C.pen., atitudinea sinceră de recunoaștere si regret a faptei săvârșite, pericolul social al faptei reținute, gravitatea acesteia.

Instanța de control judiciar retine în favoarea inculpatului reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsa în conformitate cu art.396 alin.10 C.p.p.

Pentru considerentele expuse, instanța de control judiciar va aplica inculpatului P.G.M. pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere – prev. de art.335 alin.1 C.p.

Având în vedere ca fapta săvârșita de către inculpatul P.G.M. la data de 25.08.2015 (fapta din prezenta cauză) este concurenta cu faptele săvârșite în datele de 20.03.2015, 03.07.2015 si 24.08.2015, fapte pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penala nr. 47/07.02.2017 pronunțata de Judecătoria V.M. în dosarul nr. .../331/2016, definitivă la data de 27.02.2017 prin

neapelare, Curtea va anula suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare stabilita prin sentința penală nr.47/07.02.2017.

În consecință, Curtea va desconta pedeapsa rezultanta de 3 ani închisoare dispusă prin sentința penală nr.47/07.02.2017 în dosarul nr. .../331/2016 a Judecătorei V.M., definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017 în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, respectiv 8 luni închisoare, 1 an și 4 luni închisoare și 2 ani și 4 luni închisoare.

Constatând că toate faptele sunt concurente, Curtea, în baza art.39 alin.1 lit. b C.p., va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 4 luni închisoare la care va adăuga sporul de 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite (1 an și 4 luni închisoare + 8 luni închisoare + 9 luni închisoare), respectiv 11 luni închisoare, inculpatul P.G.M. urmând ca în final să execute pedeapsa rezultantă de **3 ani și 3 luni închisoare**.

Cu privire la solicitarea inculpatului de a-i fi suspendată sub supraveghere pedeapsa rezultantă, Curtea are în vedere dispozițiile art.97 alin.2 rap. la art.91 alin.1 lit. a și b C.p., conform cărora în caz de concurs de infracțiuni sau pluralitatea intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art.91 C.p.

Conform art.91 alin.1 lit.a și b C.p., *instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este de cel mult 3 ani și infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art.42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare.*

În consecință, Curtea constată ca pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului în urma concursului de infracțiuni este de 3 ani și 3 luni închisoare (mai mare de 3 ani închisoare), iar prin sentința penală nr.47/07.02.2017 pronunțată în dosarul nr. .../331/2016 de Judecătoria V.M., definitivă prin neapelare la data de 27.02.2017 inculpatul a fost condamnat la trei pedepse cu închisoarea, din care două cu închisoare mai mare de un an (1 an și 4 luni închisoare și 2 ani și 4 luni închisoare), situație în care condițiile cumulative prevăzute de art. 91 alin.1 lit. a și b C.p. nu sunt îndeplinite.

Față de cele reținute, Curtea constată ca situația juridică a inculpatului nu permite suspendarea executării pedepsei rezultante de 3 ani și 3 luni închisoare, urmând ca pedeapsa să fie executată în regim de detenție.

Autorul sintezei,
Judecător Camelia Cazacu

[7] Aplicarea Deciziei nr. 368 din data de 30 mai 2017 a Curții Constituționale în cazul hotărârilor penale definitive

Index tematic: *Drept penal, Drept procesual penal*

Legislație relevantă : *art. 35 alin. 1 Cod penal*

Rezumatul problemei de drept:

Decizia de admitere a excepției de neconstituționalitate nu poate constitui temei legal pentru o acțiune în justiție, fiind vorba de un raport juridic epuizat.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 75 din 27 februarie 2018*

Prin decizia penală nr. 75 din data de 27 februarie 2018 a fost respinsă ca nefondată contestația formulată de condamnat împotriva sentinței penale nr. 557 din data de 21 noiembrie 2017 pronunțată de Tribunal, prin care în baza art. 598 Cod proc. penală a fost respinsă ca neîntemeiată contestația la executare formulată cu privire la sentința nr. 161/ 10.04.2015 a Tribunalului, definitivă prin decizia penală nr. 446/05.04.2017 a Curții de Apel Ploiești.

S-a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului sub nr. .../105/2017 condamnatul P.G. a formulat contestație la executare cu privire la sentința nr. 161/ 10.04.2015 a Tribunalului, definitivă prin decizia penală nr. 446/05.04.2017 a Curții de Apel Ploiești.

În motivarea contestației, condamnatul a arătat că prin sentința penală nr. 161/ 2015 a Tribunalului a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată.

A arătat că, urmare a publicării în M.O. nr. 566/ 2017, a deciziei nr. 368/ 30.05.2017 a Curții Constituționale referitoare la excepția de neconstituționalitate a disp art. 35 al 1 și art. 39 al 1 lit. b Cod penal rezultă că se afla în situația prev de art. 598 alin 1 lit. d Cod proc. penală „altă cauză de stingere sau micșorare a pedepsei,, deoarece în aplicarea sancțiunii s-au avut în vedere prevederile codului penal anterior.

A solicitat la instanța de fond aplicarea procedurii simplificate prev de art. 374 alin 4 , art. 375 alin 1 și art. 396 alin 10 Cod proc. penală, situație care în prezent, ca urmare a pronunțării deciziei nr. 368/ 2017 a Curții Constituționale, conform art. 5 Cod penal, legea penală mai favorabilă sunt prevederile noului cod penal, având în vedere limitele de pedeapsă prev de art. 244 alin 1 de la 1- 5 ani, se poate aplica dispoziția prevăzută de art. 91 Cod penal și anume suspendarea pedepsei sub supraveghere .

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport cu motivele invocate, instanța de fond a constatat neîntemeiată contestația formulată.

Astfel, prin s.p. nr.161/10.04.2015 Tribunalul Prahova, în baza art.396 alin.1, 5 rap. la art.16 alin.1 lit. b Cod proc. penală cu referire la art.4 Cod penal a fost achitat inculpatul P.G., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de inițiere sau constituire ori aderare sau sprijinire sub orice formă a unui grup în vederea săvârșirii de infracțiuni care nu este un grup infracțional organizat, prev. de art.8 din Legea nr.39/2003 comb. cu art.323 alin.1 Cod penal.

În baza art.5 Cod penal s-a constatat că legea penală mai favorabilă aplicabilă inculpatului P. G. este reprezentată de Codul penal din 1969 și în consecință:

În baza art.215 alin.1, 2, 3, 4 și 5 Cod penal cu aplic. art.41 alin.2 Cod penal anterior cu aplic. art.396 alin.10 Cod proc. Penală a fost condamnat inculpatul P. G .la pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată, faptă din perioada 2008 – 2010.

În baza art.65 alin.2 Cod penal anterior s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a, b Cod penal anterior pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale.

S-a făcut aplicarea dispozițiilor art.71, 64 lit. a teza a II-a, b Cod penal anterior.

În baza sentinței menționate a fost emis M.E.P.I. nr. 208/06.04.2017.

Potrivit disp. art. 598 Cod proc. penală, se poate face contestație contra executării unei hotărâri penale atunci când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă, ori executarea era îndreptată împotriva unei alte persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare, precum și

în cazul în care s-a ivit vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută, o împiedicare la executare sau atunci când în cauză se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice alta cauza de stingere ori de micșorare a pedepsei precum și orice alt incident ivit în cursul executării.

Deși contestatorul a arătat în mod expres că înțelege să formuleze contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin.1 lit. d) Cod proc. penală, solicitând aplicarea dispozițiilor prevăzute de art. 91 Cod penal și anume suspendarea pedepsei sub supraveghere, instanța de fond a apreciat că situația învederată de contestator excede prevederilor textului de lege sus –menționat, neexistând nicio nelămurire cu privire la hotărârea care se execută ori vreo împiedicare la executare.

De asemenea, s-a constatat că în cauză nu a intervenit vreunul dintre cazurile de stingere ori de micșorare a pedepsei precum amnistia, prescripția ori grațierea sau orice alt incident ivit în cursul executării, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate ale contestației la executare, prevăzute de disp. art. 598 lit. d) Cod proc. penală învederate de către contestator.

În cazul în care s-ar admite o astfel de contestație la executare, s-ar încălca practic autoritatea de lucru judecat, întrucât deciziile Curții Constituționale, pe de o parte, vizează situații pendinte la momentul formulării unei cereri în legătura cu o eventuală cauză de micșorare a pedepsei, iar pe de altă parte, pe calea contestației la executare nu se poate reexamina cauza sub toate aspectele, o astfel de contestație fiind neîntemeiată.

În raport de cele precizate mai sus și ținând seama de faptul că motivele învederate de contestator nu se încadrează în niciunul dintre cazurile care ar permite admiterea contestației la executare formulată de acesta, în baza art. 598 Cod proc. penală, instanța de fond a respins ca neîntemeiată contestația la executare cu privire la sentința nr. 161/ 10.04.2015 a Tribunalului, definitivă prin decizia penală nr. 446/05.04.2017 a Curții de Apel Ploiești.

Împotriva sentinței penale nr. 557 din data de 21 noiembrie 2017 pronunțată de Tribunalul în termen legal a formulat contestație condamnatul pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, susținute de avocatul ales cu ocazia dezbaterilor care au avut loc în ședința publică din data de 20 februarie 2018, astfel cum sunt consemnate în încheierea de la acea dată care face parte integrantă din prezenta.

Reiterând susținerile din fața primei instanțe, contestatorul condamnat a invocat disp. art. 598 alin.1 lit.d) Cod procedură penală, învederând că decizia nr. 368 din data de 30 mai 2017 a Curții Constituționale constituie o cauză de micșorare a pedepsei întrucât s-a pronunțat după data soluționării apelului prin decizia nr. 446 din data de 05 aprilie 2017 a Curții de Apel Ploiești.

A susținut că se impune aplicarea disp. art. 386 Cod procedură penală cu consecința schimbării încadrării juridice a infracțiunii de înșelăciune în formă continuată pentru care a fost condamnat definitiv, potrivit noului cod penal, și aplicarea disp. art. 91 Cod penal.

Analizând contestația formulată de condamnatul P.G., în raport de actele și lucrările dosarului și dispozițiile legale incidente în materie, Curtea constată că aceasta nu este fondată și urmează a fi respinsă pentru considerentele care vor fi expuse în continuare:

Rezultă din actele dosarului că prin sentința penală nr. 161 din data de 10 aprilie 2015 pronunțată de Tribunalul în dosarul nr. .../105/2013, între alte dispoziții, a fost achitat inculpatul pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 8 din Legea nr. 39/2003 comb. cu art. 323 alin.1 Cod penal.

S-a constatat că în baza art. 5 Cod penal legea penală mai favorabilă aplicată inculpatului este reprezentată de Codul penal din 1969, și în consecință, în baza art. 215 alin.1,2,3,4 și 5 Cod penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin.2 Cod penal din 1969 și art. 396 alin.10 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul la pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată, faptă din perioada 2008-2010.

Sentința penală a rămas definitivă prin decizia penală nr. 446 din data de 05 aprilie 2017 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești.

Potrivit disp. art. 598 alin.1 Cod procedură penală contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

Contestația la executare, astfel cum este reglementată de Codul de procedură penală, reprezintă procedeul jurisdicțional de rezolvare a cererilor vizând punerea în executare a hotărârilor penale definitive.

Fiind un mijloc procesual prin care se rezolvă incidentele privind executarea pedepselor, legiuitorul a prevăzut expres și limitativ cazurile în care poate fi folosită contestația la executare.

Prin limitarea acestor cazuri, legiuitorul a urmărit să nu transforme acest mijloc procesual de rezolvare a unor incidente la executare într-o cale prin care să se împiedice procedura normală de punere în executare a hotărârilor penale definitive.

Așadar, pe calea contestației la executare nu se poate modifica o hotărâre rămasă definitivă, nu se poate proceda la o reindividualizare a pedepsei prin pronunțarea altei soluții, întrucât s-a aduce atingere autorității de lucru judecat și stabilității raporturilor juridice.

Or, contestatorul condamnat, invocând decizia nr. 368 din data de 30 mai 2017 a Curții Constituționale a solicitat ca pe calea contestației la executare să se procedeze la schimbarea încadrării juridice și la reindividualizarea pedepsei, potrivit Noului Cod penal, aspecte care însă sunt intrate în puterea lucrului judecat, existând, așadar, un impediment obiectiv ce exclude reanalizarea acestora în această procedură.

Aceasta întrucât mijlocul procesual reglementat de disp. art. 598 alin.1 lit.d) Cod procedură penală permite modificarea pedepsei fără reanalizarea unor aspecte ce țin de fondul cauzei.

Pe de altă parte, deși decizia nr. 368 din data de 30 mai 2017 a Curții Constituționale a fost pronunțată ulterior rămânerii definitive a sentinței penale nr. 161 din data de 10 aprilie 2015, fiind vorba de un raport juridic epuizat - facta praeterita, condamnatul nu mai poate solicita aplicarea acestei decizii întrucât decizia de admitere a Curții nu poate constitui temei legal pentru o acțiune în justiție, în caz contrar consecința fiind extinderea efectelor deciziei Curții pentru trecut.

Astfel cum a stabilit și Curtea Constituțională prin decizia nr. 126/2016 din momentul introducerii cererii în instanță și până la soluționarea definitivă a cauzei, norma incidentă a beneficiat de o prezumție de constituționalitate, care nu a fost răsturnată decât ulterior pronunțării hotărârii prin care s-a tranșat în mod definitiv litigiul. Așa încât incidența deciziei de admitere a instanței de contencios constituțional într-o atare cauză ar echivala cu atribuirea de efecte ex tunc actului jurisdicțional al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, și ar nega, în mod nepermis, autoritatea de lucru judecat care este atașată hotărârilor judecătorești definitive.

*Autorul sintezei,
Judecător Cristina Radu*

Decizii Relevante

Trimestrul I 2018

Secția a II – a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

[1] Plângere împotriva deciziei prin care a fost respinsă solicitarea să privind reînnoirea licenței de funcționare acordată pentru a desfășura activități în domeniul sistemelor de alarmare. Retragera licenței de funcționare. Legalitate. Lipsa îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.88 lit. a-h din HG nr.301/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor.

Index tematic: *Contencios administrativ*

Legislație relevantă : *art.88 lit. a-h din HG nr.301/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor.*

Rezumatul problemei de drept:

Îndeplinirea cumulativă a funcțiilor de administrator, director general cât și aceea de personal tehnic de specialitate, de către singura persona avizată ca având competențe specifice în domeniu nu poate echivala cu îndeplinirea cerinței prevăzute de art. 88 alin. 1 lit. b din H.G. nr. 301/2012 , întrucât legiuitorul face distincție între conducătorul societății specializate în sisteme de alarmare împotriva efracției și personalul tehnic de specialitate, iar ambele categorii de personal trebuie să îndeplinească cerința calificării și avizării pentru activitățile respective. Având în vedere specificul activității desfășurate de către petentă, potrivit căroră administratorul asigură necesarul de resurse umane, controlează direct activitatea personalului tehnic din subordine pe respectarea

prevederilor legale și a regulamentului de organizare, nu este posibilă cumularea de funcții de conducere cu cea de execuție.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal

Sentința civilă nr. 174 din data de 17 septembrie 2015 definitivă prin Decizia nr. 485 din 09 februarie 2018 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin acțiunea formulată și înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești sub nr.../42/2015, petenta SC D.S. SRL în contradictoriu cu -MINISTERUL AFACERILOR INTERNE - INSPECTORATUL GENERAL AL POLITIEI ROMANE - DIRECȚIA DE ORDINE PUBLICA, în temeiul disp. art.8 alin.1 din Legea nr.554/2004, a formulat plângere împotriva deciziei comunicata prin adresa nr. .../S3/TL din data de 02.03.2015, emisa de DIRECȚIA DE ORDINE PUBLICA - I.G.P.R. si respectiv prin adresa nr. .../11.03.2015, emisă de către SERVICIUL DE ORDINE PUBLICA - I.J.P. PRAHOVA, prin care a fost respinsă solicitarea privind reînnoirea licenței de funcționare nr. .../T din 02.03.2009 acordata pentru a desfășura activități în domeniul sistemelor de alarmare, dispunându-se retragerea licenței de funcționare din Registrul național al societăților licențiate precum și împotriva deciziei nr. .../S3/06.04.2015 emisă de DIRECȚIA DE ORDINE PUBLICA - I.G.P.R. prin care a fost respinsă plângerea prealabilă formulată împotriva deciziei menționate și a solicitat anularea acestor decizii, pe care le consideră nelegale și netemeinice.

În esență, petenta a arătat că îndeplinește condiția prev. de art. 88 lit.b din H.G. nr.301/2012, în sensul că deține personal tehnic avizat și cu competențe specifice în domeniu și mai mult, verificarea îndeplinirii condiției existenței personalului avizat si competent trebuie să se refere numai la activitatea de instalare și întreținere a sistemelor de alarmare și nu mai trebuie verificată îndeplinirea acestei condiții cu privire la activitatea de proiectare a sistemelor de alarmare, întrucât la aceasta din urma activitate (de proiectare), a renunțat în mod expres, prin modificarea Regulamentului, respectiv prev. art.1 lit.b) din Regulament. Așadar, strict în ceea ce privește activitatea de instalare si întreținere a sistemelor de alarmare, a arătat ca ofițerul însărcinat cu verificarea dosarului societății noastre, a omis sa observe dovezile privind existenta personalului avizat si competent. Astfel, in cadrul societății își desfășoară activitatea ca personal de specialitate avizat numitul ing. N.C. (aviz nr. .../29.01.2009), împrejurare ce putea fi cu ușurința observata prin lecturarea Regulamentului, unde la art.4 ce precizează structura organizatorică a societății, N.C. este menționat ca având atât o funcție de conducere Director si Sef Departament, cât și o funcție de execuție personal de specialitate avizat. În cadrul documentației depusă în vederea reînnoirii licenței, societatea a depus și toate dovezile privind îndeplinirea condiției legale a „personalului de specialitate avizat si competent” în persoana numitului N.C..

În ceea ce privește împrejurarea că societatea deține o singura persoana avizată, a menționat că volumul de activitate (vânzarea, instalarea și întreținerea sistemelor de alarmare) este unul redus, aceste activități putând fi îndeplinite efectiv de către o singura persoana iar angajarea mai multor persoane de specialitate avizate, nu se justifica din punct de vedere economic, cel puțin in acest moment, la nivelul actual al vânzărilor.

O altă critică a vizat faptul că analiza documentației depusă de către societatea în vederea reînnoirii licenței de funcționare, s-a făcut de către o persoana incompatibilă, care a ajuns la o decizie subiectivă, întrucât această persoană se afla în relații de dușmănie cu administratorul societății și nedreptățit societatea în repetate rânduri.

În dovedirea acțiunii a înțeles a se folosi de proba cu înscrisuri și a invocat în drept disp.art.8 din Legea nr.554/2004, prev. H.G. nf.301/2012.

Prin întâmpinarea formulată intimatul Ministerul Afacerilor Interne – Inspectoratul General Al Poliției Române - Direcția de Ordine Publică a solicitat să respingă acțiunea ca neîntemeiată, arătând că societatea reclamantă nu respectă condițiile cumulative prevăzute de art.88, lit.a-h din H.G. nr.301/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor. Astfel, s-a constatat că nu este îndeplinită cerința de la lit.b „personalul tehnic este avizat și are competențe specifice în domeniul sistemelor de alarmare împotriva efracției”, la nivelul societății singura persoană avizată și care are competențe specifice în domeniu fiind directorul general N.C..

Analizând acțiunea prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, precum și a dispozițiilor legale ce au incidență în cauză, instant a reținut următoarele:

Petenta S.C. D.S. S.R.L. a obținut licență din partea I.G.P.R. - Direcția de Ordine Publică sub nr. .../T din 02.03.2009, conform Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, așa cum rezultă din înscrisul aflat la fila 55. Potrivit aceluși înscris, în conformitate cu art. 34 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, intimata a reținut că la momentul obținerii licenței (02.03.2009) petenta îndeplinea condițiile necesare, pentru efectuarea activităților de instalare sisteme de alarmare împotriva efracției, întreținere sisteme de alarmare împotriva efracției și proiectare sisteme de alarmare împotriva efracției.

Prin adresa nr. .../25.11.2014, S.C. D.S. S.R.L. a solicitat I.P.J. Prahova - Serviciul de Ordine Publică, reînnoirea licenței de funcționare. Prin adresa nr. .../03.12.2014, S.O.P. a comunicat reclamantei că documentația transmisă este incompletă, fiind necesare, printre altele și documente privind existența personalului tehnic, a angajării și existenței competențelor în domeniu, conform HG nr. 301/ 2012, precum și a avizării acestuia de către poliție-documente menționate în art. 6 din Regulament.

Prin adresa nr. .../18.12.2014 reclamanta a trimis documente în completare însă petenta a fost încunoștințată că nu sunt întrunite criteriile de reînnoire a licenței, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 88 lit. b din HG nr. 301/2012, licența de funcționare fiind retrasă din Registrul național al societăților licențiate, reținându-se că societatea nu deține personal tehnic cu competențe specifice în domeniu, avizat de poliție, art. 88 lit. b din HG nr. 301/2012.

În ceea ce privește activitatea de proiectare, așa cum rezultă din Regulamentul privind funcționarea și organizarea societății specializate în domeniul sistemelor de alarmare împotriva efracției (filele 21-24), regulament modificat de către petentă, societatea nu prestează activități de proiectare a sistemelor de alarmare împotriva efracției.

Potrivit art. 34 din Legea nr. 333/2003, „(1) Persoanele fizice sau juridice pot desfășura activități de proiectare, instalare, modificare sau întreținere a componentelor sau sistemelor de alarmare împotriva efracției, numai pe baza licenței eliberate de Inspectoratul General al Poliției Române, prelungită la fiecare 3 ani, și cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informații, eliberat în termen de 30 de zile. (2) Persoanele fizice sau juridice prevăzute la alin. (1) sunt obligate ca, în termen de 15 zile, să comunice în scris unității de poliție competente orice modificare intervenită în structura și organizarea activității pentru care a fost eliberată licența. (3) Conducătorii persoanelor juridice, personalul tehnic al acestora și persoanele fizice care desfășoară activitățile prevăzute la alin. (1) se avizează de inspectoratele de poliție județene”.

Conform art. 76 din H.G. nr. 301/2012, în vederea obținerii licenței de funcționare pentru a desfășura activități de proiectare, instalare, modificare sau întreținere a sistemelor de alarmare împotriva efracției și/sau servicii privind sistemele de securizare, reprezentantul legal al societății depune la inspectoratul de poliție județean competent documentele prevăzute la art. 25 alin. (1) lit.

a), f), g) și h); regulamentul de organizare și funcționare, care cuprinde: organigrama societății comerciale, din care să rezulte organizarea activității în domeniul pentru care se cere licențierea, mijloacele tehnice din dotare și procedurile de lucru specifice activității pentru care se solicită licențierea sau, atunci când există implementat un sistem de management al calității, procedurile de lucru pentru domeniul în care se solicită licențierea; documente privind dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (10) din Lege de către conducătorul societății. (2) Documentele prevăzute la alin. (1) lit. c), necesare acordării avizului prevăzut de art. 20 alin. (9) din Lege, sunt: a) documentele prevăzute la art. 25 alin. (2) lit. a) - c); b) copie certificată de pe certificatul de competențe pentru ocupația „proiectant sisteme de securitate”, „inginer sisteme de securitate” ori „tehnician sisteme de securitate”; c) declarație pe propria răspundere cu privire la cunoașterea obligației păstrării confidențialității datelor și informațiilor obținute în procesul muncii, potrivit art. 32 din Lege.

Potrivit art. 88 din H.G. nr. 301/2012 Norme Metodologice de aplicare a Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, Inspectoratul General al Poliției Române acordă reînnoirea licenței numai dacă: a) societatea are unul dintre obiectele de activitate prevăzute la art. 74 și se află în funcțiune; b) personalul tehnic este avizat și are competențe specifice în domeniul sistemelor de alarmare împotriva efracției; c) societatea funcționează la sediile declarate și înregistrate; d) conducătorul societății specializate de pază și protecție este avizat și îndeplinește în continuare condițiile stabilite la art. 20 alin. (10) din Lege; e) societatea deține mijloacele tehnico-materiale în vederea desfășurării activității pentru care a fost licențiată; f) este respectat termenul de depunere a documentației complete pentru solicitarea reînnoirii licenței; g) se menține avizul Serviciului Român de Informații; h) conducătorul societății a pus la dispoziția organelor de poliție competente documentele, datele și informațiile solicitate de acestea în exercitarea atribuțiilor prevăzute de Lege sau de prezentele norme metodologice.

Analizând probatoriul administrat prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, Curtea reține că în mod corect pârâta a decis respingerea cererii de reînnoire a licenței, întrucât petenta nu a făcut dovada existenței personalului tehnic, cu competențe în domeniu, acest lucru fiind recunoscut chiar de către directorul general al societății, acesta îndeplinind atât funcția de administrator, director general cât și aceea de personal tehnic de specialitate.

Este adevărat că, administratorul societății, a obținut în temeiul art. 20 alin.9 din Legea nr. 333/2003 avizul inspectoratului de poliție județean, însă avizul obținut în 20.01.2009 privea calitatea sa de administrator - director tehnic, nicidecum calitatea sa de personal de specialitate în domeniu (personal tehnic calificat), or în urma interpretării gramaticale a art. 34 alin. 3 din Legea nr. 333/2003 rezultă faptul că, atât conducătorii persoanelor juridice, cât și personalul tehnic al acestora și persoanele fizice care desfășoară activitățile prevăzute la alin. (1) se avizează de inspectoratele de poliție județene pe raza cărora/căreia societatea își are sediul, respectiv persoana fizică, domiciliul.

Curtea reține că dispozițiile legale mai sus menționate nu interzic în mod expres cumulul de funcții, însă legiuitorul face distincție între conducătorul societății specializate în sisteme de alarmare împotriva efracției și personalul tehnic de specialitate, iar ambele categorii de personal trebuie să îndeplinească cerința calificării și avizării pentru activitățile respective.

Având în vedere faptul că, la nivelul societății petente singura persoană avizată care are competențe specifice în domeniu este directorul general al societății, (societatea neavând alți angajați), dar și faptul că, dat fiind specificul activității desfășurate de către petentă, prev. art. 7, 8, 9 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea societății, potrivit cărora administratorul asigură necesarul de resurse umane, controlează direct activitatea personalului tehnic din subordine pe respectarea prevederilor legale și a regulamentului de organizare, – (filele 21-24), nu este

posibilă cumularea de funcții de conducere cu cea de execuție, Curtea reține că nu este îndeplinită cerința prevăzută de art. 88 alin. 1 lit. b din H.G. nr. 301/2012.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia raportul cu propunerea de neacordare a reînnoirii licenței de funcționare nr. .../T a fost întocmit de către o persoană incompatibilă, Curtea reține următoarele:

Așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, persoana care a întocmit raportul (filele 51-53) a fost angajatul societății petente, și între această persoană și societate au existat animozități (filele 30-34), însă această situație de fapt nu este în măsură să conducă la concluzia că raportul întocmit nu corespunde realității, în condițiile în care acest raport, a fost avizat de către Șeful Serviciului și aprobat de către Adjunctul sefului inspectorului de poliție (persoane despre care petenta nu a susținut că ar fi fost imparțiale), iar motivul principal pentru care nu a fost reînnoită licența este acela al lipsei unor documente care să ateste angajarea, competențele specifice și avizarea persoanelor cu funcție de personal tehnic. De altfel, chiar petenta prin administrator, la interpelarea instanței a recunoscut că o singură persoană îndeplinește atât funcția de administrator director general, șef departament sisteme securitate și personal de specialitate avizat.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia, societatea îndeplinește aceleași condiții necesare reînnoirii licenței, ca cele din momentul obținerii licenței în data de 02.03.2009, Curtea reține că nu sunt reale, în condițiile în care pentru reînnoire, se menționează în regulament faptul că societatea nu efectuează activități de proiectare sisteme, iar petenta nu a făcut dovada faptului că există aceeași structură organizatorică ca la momentul acordării licenței.

Chiar și în cazul în care, ar exista aceeași structură organizatorică, ca cea din momentul acordării licenței, Curtea apreciază că nu este posibilă cumularea funcțiilor de execuție cu cea de conducere, întrucât potrivit Regulamentului depus la dosar, ar însemna că directorul general și-ar controla propria activitate, pe care ar desfășura-o în calitate de personal tehnic, fapt ce nu poate fi acceptat.

Având în vedere toate considerentele de fapt și de drept expuse mai sus, dar și faptul că, potrivit art. 27 alin. 3 din HG nr. 301/2012 societățile comerciale care au deținut licență și nu au obținut reînnoirea acesteia pot solicita eliberarea unei noi licențe urmând procedura de licențiere inițială, Curtea a respins plângerea formulată ca fiind neîntemeiată.

*Autorul sintezei,
Judecător Cristiana Dana Enache*